

Del af disse Byer har tidligere indført Huslejenævn, adskillige af dem ophævede imidlertid. Nævnene, forinden disse obligatorisk bortfaldt 1. Maj 1924. Man henviser angaaende de enkelte Byer til Oversigten Sp. 3921—24, jfr. Sp. 3925 og til Sp. 3971 foran.

Ligesom Antallet af Familier under kommunal Forsorg — hvilket Antal ogsaa afhænger noget af, efter hvilke Regler Kommunen antager sig saadanne husvilde — ifølge det bemærkede ikke er noget fulgyldigt Udtryk for, om der i Kommunen er nævneværdig Boligmangel, saaledes kan man heller ikke lade Spørgsmaalet om ekstraordinære Forholdsreglers Indførelse være afhængigt af Byens Indbyggerantal, idet Boligmanglens Tilstedeværelse og Vedvaren bl. a. ogsaa afhænger af, om Byen er stillestaaende eller i Fremgang. Heller ikke kan man ubetinget drage Slutninger fra, hvor længe vedkommende Kommune har haft Huslejenævn, idet Kommunalbestyrelsens Stilling til dettes Ophævelse eller Bestaaen kan være paavirket adskilligt af Flertallets rent politiske Anskuelser. I Mangel af andet paalideligt Skelnemærke maa man derfor lade Afgørelsen for en væsentlig Del afhænge af Kommunalbestyrelsernes Stilling til Spørgsmaalet.

Boligmanglen i Landkommunerne.

Her foreligger kun Oplysninger om Familier under kommunal Boligforsorg i Landkommuner med større bymæssige Bebyggelser, og der fandtes i April 1924 i saadanne 343 Familier med 1 749 Personer under Boligforsorg.

Af Danmarks 1 288 Landkommuner har et meget forskelligt Antal til de forskellige Tider haft Huslejenævn nedsat nemlig pr. 1. Januar

1917.....	26	1921.....	348
1918.....	62	1922.....	473
1919.....	186	1923.....	185
1920.....	306	1924.....	64

Kontrolforanstaltninger er truffet i mindst ca. 50 Kommuner. Man kan formentlig heraf slutte, at Boligmangel kun findes i et forholdsvis ringe Antal Landkommuner; og det drejer sig her særlig om Forstadskommuner til større Byer eller om Stationsbyer.

For Forstadskommunernes Vedkommende hænger Spørgsmaalet om Boligmangel jo i høj Grad sammen med den paagældende Købstads Boligforhold.

Iøvrigt finder Betragtningerne foran angaaende Købstædernes Boligmangel i det væsentlige Anvendelse ogsaa for de Landkommuner, hvor der kan være Tale om Boligmangel.

Konklusionen af foranstaaende Bemærkninger maa herefter efter Udvalgets Formening blive, at der stadig er betydelig Boligmangel i Hovedstaden, i et Antal Købstæder og i enkelte Landkommuner. Naar dette er Tilfældet, er visse regulerende Bestemmelser nødvendige (jfr. foran Sp. 3963), og Udvalget deler den i vide Kredse almindelige Anskuelse, at de i Provinsen nugældende »Kontrolforanstaltninger« ikke er nogen heldig Løsning af Reguleringsspørgsmaalet, fordi de virker for rigoristisk.

Endvidere medfører det usikre Prisniveau, de vanskelige Finansieringsforhold og den knappe Arbejdskraft i Byggefagene, at fornødne Nybygninger af Boliger næppe vil kunne ventes uden det Offentliges Støtte. Udvalget maa under disse Omstændigheder anse det for ønskeligt, at der fra Kommunernes Side med Statens Bistand ydes fornøden Støtte til Boligmanglens Afhjælpning snarest muligt gennem en fast Plan herfor, men